

| hovedsaken |

Fra pietistisk gudsforkynnelse til MC-klubb.
Bedehusene er ikke hva de engang var.

Ingen bønn for bedehusene

MOLDE: De er heller ikke like mange som de engang var. Antall bedehus i Romsdal i glansdagene på 50-tallet var over hundre – i dag er rundt halvparten i aktivt bruk. Noen er solgt eller nedlagt, andre står tomme, enkelte er revet. Men flere er også fulle av liv.

– Det er på mange måter enn naturlig utvikling. Tidligere var det butikk, skole, forsamlingshus og bedehus rundt hver eneste sving. Mange bedehus ble bygd i en tid uten bil, og er oppført med korte avstander i mellom. Bare i Fræna er det rundt tjue bedehus. Nå har tiden innhentet oss, sier Arild Ove Halås, kretsleder i Nordmøre og Romsdal Indremisjon.

Han forteller at misjonen ikke nødvendigvis har noe i mot at husene blir brukt til andre ting enn utøvende gudsliv og forkynnelse.

– Jeg mener at vi har for mange bedehus i dag. Det koster å ta vare på og drive dem. Vi må tilpasse oss tida vi lever i.

– Er alle enige med deg i det?

– Sikkert ikke alle. Den eldre generasjonen føler nok både vemod og til en viss grad sorg over utviklingen, de hargjerne sterke følelser knyttet til husa. De ble bygd av fedrene på kne, det var et voldsomt offer for bygdesamfunnet. Noen argumenterer med at forfedrene fikk et kall til å bygge. Hvordan kan vi da rive det ned? Samtidig har de fleste forståelse for hvorfor det blir sånn, at husa blir for dyre å drifte.

Guds hus. Oppføringen av bedehus begynte på 1870-tallet i forlengelsen av vekkelsesbevegelsen og Hans Nilsen Hauge, mannen som la grunnlaget for det organiserte indremisjonsarbeidet.

– Bedehuset var et sted kristenfolket kunne samles utenfor kirka, der folket, og ikke ordnede prester, bestemte. Her var folk herrer i eget hus, selv om det fortsatt var nære bånd til kirka, sier Halås.

Han forteller at et typisk bedehus besto av en liten gang, en møtesal med benker og et enkelt kjøkken, samt utedo. Talerstolen var i sentrum, det var orgel og et bilde på frontveggen.

– Etterhvert kom påbyggene, med bedre toalettforhold og en ekstra sal til barne- og ungdomsarbeid.

– Er bedehusene vigslet?

– Ja. Alle bedehus er vigslet. Det ble som regel gjort av generalsekretæren i misjonsforeninga.

– Det betyr at de er gudshus?

– Ja, vi anse de for å være gudshus på lik linje med kirka. I statuttene står det at man i bedehuset skal ha oppbyggelige samlinger rundt Guds ord. Men de kunne også brukes til allmenntilgode formål, sier Halås.

Kultur i endring. Færre engasjerer seg i bedehusmiljøet i dag enn tidligere. Halås er usikker på årsaken.

– Det er jo ikke gitt at det er færre personlige kristne i dag enn på 50-tallet. Det som er sikkert, er at de ikke er aktive på samme måte. I likhet med arbeiderbevegelsen, avholdsbevegelsen og målbevegelsen er også bedehusbevegelsen svekket etter krigen.

– Har bedehusene noen framtid?

– Bedehusbevegelsen vil leve lenge, den er fortsatt tjenlig til formålet. Men vi må tilpasse oss en ny tid. Av og til kunne jeg ønske vi kunne starte med blanke ark, og bygge hus som er mo-

derne og praktiske.

– Hvorfor trenger vi dem?

– Bedehusene er et viktig tilbud til mange kristne familier, og bevegelsen er fortsatt en viktig motkultur innenfor den norske kirke.

– Bygges det nye bedehus i dag?

– Ja, i Fiksdal bygges et kyrkjelydhus, som både skal være menighetshus og bedehus. På Bømlo i Rogaland bygges et nytt hus til 20 millioner kroner. Det koster enormt med penger, sier Halås.

– Bedehusmiljøet blir lett stigmatisert – de fleste har hørt om mørkemenn?

– Ja, og det er dels rett og dels urett. Vi tar vare på den pietistiske arven, og er opptatt av et personlig gudsforhold. Det holder ikke å bare være døpt, sier Halås som er glad for at det innen bedehusbevegelsen ikke lenger bare tenkes sort-hvitt:

– Før var du hedning om du gikk på ungdomshuset og kristen om du tilhørte bedehuset. Slik er det heldigvis ikke lenger.



Tekst:
Vera Henriksen Sæther
vera.henriksen.sether@r-b.no



Et av Romsdals eldste – og fortsatt i bruk – til bedehusene blant annet ved å stå som museum.

BEDEHUS I ROMSDAL

- Mange hus eies av Nordmøre og Romsdal Indremisjon
- Det er/har vært 104 bedehus i Romsdal. Av disse er rundt halvparten fortsatt i aktivt bruk
- Mange bedehus har blitt bygde/grendehus eller er solgt til hus/hytte
- Bud bedehus ble brukt som fangeleir for russiske krigsfanger under krigen, Svanviken bedehus på Eide ble brukt av «omstreiferne»
- Veblungnes bedehus ble bygd i 1860 og var Romsdals eldste, men brant i 1940.
- De to nyeste bedehusene er Nesjestranda og Elnesvågen
- De mest uforandrede bedehusene er trolig Soar på Romsdalsmuseet og Rypdal bedehus i Tresfjord fra 1905.

■ I bedehusene henger mange malerier, ofte av lokale kunstnere

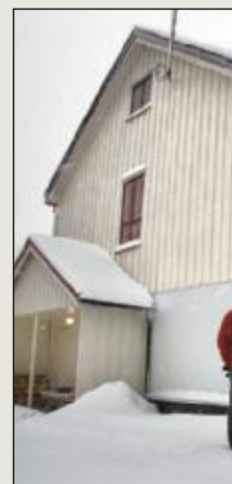
Kilde: Arild Ove Halås



MC-klubb: Tidligere Lid bedehus i Tomrefjord i Vestnes.



Skolefritidsordning (SFO): Bedehuset i Batnfjorden i Gjemnes.



Museum: Rausan



tt i live: Arild Ove Halås, kretsleder i Nordmøre og Romsdal Indremisjon, foran bedehuset i Molde som har rundt 250 medlemmer. Halås dokumenterer nå historien med bilder. – Bedehusa er en del av vår kulturhistorie, sier kretslederen.

FOTO: BJØRN BRUNVOLL



nd bedehus i Nesset.



Bolig: Bedehuset i Torvik i Rauma.



Levende: Bedehuset i Vestnes.



Nedlagt: Bedehuset på Veblungsnes i Rauma.

▶▶▶ ER MC-KLUBB Roger gikk på søndagsskole her, Arve på Yngres. Nå er de tilbake igjen på gamle Lid bedehus for å dyrke sin felles interesse for motorsykler.



Ingen Hell Angels: Møtesalen i bedehuset er blitt lagerplass for motorsyklene om vinteren. F.v.: Reidun Bjølverud, Jan Inge Sterten, Roger Vik, Arve Husøy, Torfinn S

Fra salmesang til gro

VESTNES: Begge er medlemmer av Vestnes MC-klubb, som kjøpte bedehuset av Indremisjonen i 2001. I Tomrefjord var det den gangen to bedehus med tre kilometers avstand, det ble for krevende å drive begge. Dermed ble huset på Vik lyst ut for salg.

– Kravet var 350.000 kroner, vi bød 120.000. Det var en del å gjøre med huset, men det kunne vi klare ved stor egeninnsats. Det endte opp med at vi fikk tilslaget og betalte 150.000 kroner. Nå er lånet for lengst nedbetalt, vi er herre i vårt eget hus, forteller Roger Vik, en av dem som var med fra starten.

Nye tider. Taket var utett. Tårnet ble revet,

korset på toppen av tårnet ble løftet ned. På veggen kom det opp et skilt som fortalte at dette nå var tilholdssted for Vestnes MC-klubb.

MC-klubben har gjort mye på huset: Nytt tak, nytt kjøkken, nye golvbelegg. Scena i møtesalen oppe er revet, møtesalen brukes nå til vinterlagring av motorsykler og litt verkstedarbeid. Ute er det bygd rampe for å kunne ta syklene lett inn og ut. Den gamle salen i underetasjen er blitt møterom, ute er det laget en stor terrasse.

Vi møter noen av medlemmene på bedehuset 3. søndag i advent. Hver søndags ettermiddag møtes MC-folket med familiemedlemmer til sosialt samvær her.

Felleskap. Samholdet i klubben er godt, de 100 medlemmene i klubben utgjør et gjennomsnitt av befolkningen i kommunen.

Her er det elektrikere, snekkere, malere, brannfolk, bønder, bilmekanikere, hjelpepleiere, vernepleiere, doktor og folk fra en rekke andre yrker. Men de har ingen prest blant medlemmene.

– Erikke Gelius ledig på markedet. Kanskje han kunne bli medlem hos oss, han hadde sikkert passet inn her, kommer det spøkefullt fra en i salen.

Fredelig gjeng. Vestnes MC-klubb har et godt forhold til folk i lokal- og nærmiljøet,

det var heller ingen protester da klubben kjøpte huset. Her er det ingen Hells Angels, sjøl om vi så flere Harley Davidson motorsykler oppe på loftet. Det er heller ingen Holy Riders. Det siste navnet kunne passet godt for folk i Vestnes MC-klubb med sin bedehustilknytning, men det er allerede opptatt.

– Miljøet i klubben er kjempegodt. Vi vil gjerne ha med både godt voksne og ungdom med interesse for tohjulinger, sier Reidun Bjølverud. Som mange av de andre medlemmene begynte hun å kjøre tung motorsykel i godt voksen alder.

Julebordet er unnagjort, det er ennå lenge til våren og ny sesong. Den starter rundt 1. mai. Inntil den tid er det gamle bedehuset

ER SKOLEFRITIDSORDNING

Høyt og hellig

I det gamle bedehuset i Batnfjord har lydnivået steget enda noen hakk siden salmesang sto på programmet.



Jesus på veggen: Full fart på gyngebananene for Malin Gaupset og Sindre Holten. Over dem på veggen henger bedehusets gamle bilde av Jesus og engelen.



Budskapet ikke glemt: Til smøremåltidet tenner SFO-ansatt Hilde Enoksen Ohr adventslys for sultne, små tilskuere



Bedehus...? F.h.: Sindre Holten, Robin Midtbø og Sebastian Eidseter er ikke så opptatt av hva et bedehus er, men er til gjengjeld veldig gode til å bygge lego.

GJEMNES: –Det hender de spør om bildet på veggen der. Ellers merker nok ikke ungene så mye til at dette er et gammelt bedehus, sier Hilde Enoksen Ohr, som er ansatt på SFO ved Batnfjord skule. Hun nikker mot det store bildet av Jesus og engelen som vokter over oppholdsrommet. Det har fått henge.

Talerstol og orgel. Under den religiøse dekoren løper raske barneføtter over gulvet. Det bygges lego og hoppes i puter. Noen vil helst sitte i sofaen og lese. Da går de til bedehusets gamle talerstol, for den er omgjort til bokhylle, og rommer alt fra Donald til Kardemomme by. Innerst i hjørnet står en

stor trekasse, dekket med tavlemaling og barnas egne kunstverk. Kassen skjuler et gammelt orgel, som tidligere akkompagnerte salmesangen. Nå klør det i små barnefinger etter å nå tangentene, men det er ikke lov.

Lek og moro. – Dette er et stort og kjempent hus! fastslår Robin Midtbø (7).

–Og så er det så koselig her! tilføyer klassekamerat Sebastian Eidseter (7). De liker aller best å bygge lego når de er her, med biler og hester og det hele.

Fortsatt holdes det lørdagsklubb for barn i dette huset, men det er mange år siden det ble brukt som tradisjonelt bedehus. I

mellomtiden har det rommet både klasserom og barnehage, før det ble SFO for tre år siden. Nå er det 19 barn som har ukentlig tilhold her.

Men hva et bedehus egentlig er, er ikke legogutta så opptatt av:

– Nei, jeg vet ikke hva det er, sier de i kor.



Tekst og foto:
Anne Midtsæter
redaksjon@r-b.no



kogvoll og Ole Armann Aakerøien.

mlyd

treffsted, med nissefest 1. juledag, pubkveld en gang i måneden og kafé annen hver søndag. Her er det også tid til mimring om da de kjørte Route 66 gjennom USA i fjor og planlegging av aktiviteter i 2011.

Tekst og foto:
Olav Skjægstad
olav.skjægstad@r-b.no



▶▶▶ ER MUSEUM

Minner fra gruvene

På gamle Raudsand bedehus vender man nå blikket innover i stedet for oppover. Huset har nemlig fått nytt liv som gruvemuseum.

NESSET: I 1937 kom Ove Medalens bestefar flyttende fra Kongsberg for å jobbe i Rødsand Gruber. Senere tok også faren seg arbeid innen jernmalmproduksjon. Også Ove, som i dag er aktivt med i Raudsand Grubeklubb, jobbet ei tid i gruva som fikk bygda til å yre av folk og liv i mange tiår før den ble lagt ned i 1982.

– Det var på det meste 400 personer som bodde her i bygda. En periode var det hele 17 lag og foreninger i bygda, mange av dem misjonsforeninger, forteller nesetgjeldingen.

Dugnadsinnsats. Det ble behov for et eget lokale og i 1960 ble Rausand bedehus innviet.

Flere gårder hadde gitt tømmer til bygget og Rødsand Gruber hadde stilt med både arbeid og penger. Dugnadsinnsatsen var stor og mange gravde også dypt i egne lommer for at huset skulle bli en realitet, står det å lese i ei ny historiebok som nå er gitt ut i forbindelse med at det er 100 år siden AS Rødsand Grubeklubb ble etablert.

Smørbrød og kaffe. Stiftelsen Raudsand gruvemuseum eier nå bedehuset som Raudsand grubeklubb kjøpte i 2005. Da hadde huset ligget ubrukt i flere år.

Romsdals Budstikke er på befaring i lokalene en førjulsdag. Oppussing pågår og nede i den gamle matsalen, som ofte var brukt i etterpålåg til begravelser og andre arrangement lukter det nå nymalt.

– Her minnes jeg lukten av smørbrød og kaffe, humrer Medalen og viser hvor luka var der han som guttunge stakk hodet inn til kjøkkenet for å kjøpe seg en Solo.

Populært selskapslokale. På grunn av oppussinga er museumsgjenstandene flyttet bort, men til vanlig er det i den tidligere matsalen bilder fra gruvene og livet rundt dem, samt boreutstyr og andre redskap.

– Vi håper at alt er på plass igjen innen en måned, sier Medalen og legger til at museet åpner på forespørsel.

I sjølve bedehussalen henger det også bilder fra gruvene. Ved inngangen står en stor kakkelovn.

– Nå viser gradestokkendet seks grader her, men jeg skal love deg det ble varmt når man fyrte i denne ovnen, forteller Medalen, som særlig husker juletreffester og basarene i bedehuset.

– Men det var visst ikke meningen at det skulle være for varmt når det var preken. Man var mer skjerpet hvis det var litt kaldt, opplyser Raudsand-entusiasten.

Bedehussalen, med sitt høye tak er et populært selskapslokale og leid ut til konfirmasjoner, bryllup og årsmøldager i flere år framover.

– Det er synd at bruken av bedehus går ned, men her er det i alle fall fortsatt liv, fastslår Ove Medalen.



Tekst og foto:
Ragnhild Bakke
redaksjon@r-b.no



Under oppussing: Ove Medalen i Raudsand bedehus fra 1960, som i 2005 ble kjøpt opp av Raudsand Grubeklubb. Forhåpentligvis er oppussingen ferdig om en måneds tid.

▶▶▶ ER BOLIG



Midlertidig boløsning: Ellisif Brevik, Anders Nordmark og den lille familien til Lillehammer.



Det er høyt under taket i stua til Ellisif, Anders og Olea i Torvika. Bortsett fra det, er det ikke mange tegn på at det en gang var et bedehus.

Høyt under taket

RAUMA: – Jeg er litt husredd av meg, så da følte det i alle fall trygt å flytte inn hit. I et bedehus kan det jo ikke ha skjedd noe vondt, smiler Ellisif Brevik (32). Sammen med samboren Anders Nord fra Toten og deres lille Olea (13 måneder) flyttet hun, som er oppvokst på Åfarnes, i september hjem til Rauma for ei stund.

Vil hjem. Det var bare eieren av det renoverte bedehuset, Rolf Vik på Lesja, som tok kontakt på annonsen der de søkte etter å leie bolig på «Nordsida» for en kort periode.

Nå tar Ellisif vakter på Veøy omsorgssenter, mens Anders, som er utdannet radiograf, er hjemme i pappermisjon. I mai går ferden videre til Lillehammer, der de har kjøpt hus.

– Lillehammer er vel et slags kompromiss. Jeg vil gjerne hjem igjen jeg, men må overtale han først. Og når det ikke ser så lyst ut for sjukehuset i Molde, er det ikke så lett, påpeker Ellisif.

Det brenner godt i ovnen i det som en gang var en liten bedehussal, men som nå er stua til en liten familie.

– Alt sto klart her. Vi bare tok med barneseng og en tripprappstol, forteller paret, som har lagret møblene sine på et loft i Romsdalsgata (!) i Oslo.

Gode bedehusminner. Bortsett fra de litt, ifølge Ellisif, «bedehusaktige» veggene med grovt panel og takhøyden som har gitt rom for en stor hems, er det ikke spor av et bedehus i det renoverte huset. Det er tre soverom i huset, men den lille familien greier seg med ett. De bruker verandadøra som inngangsdør. Gangen ved hovedinngangen er for kald – og mens Romsdals Budstikke er innom gjør den nytte for seg ved å avkjøle pepperkakedeig.

Anders vet ikke om noen bedehus på Toten og hadde ikke noen erfaring med slike før han flyttet inn i det lille røde i Torvika. Raumaværingen Ellisif har derimot gode minner fra søndagsskolegang på Holmemstranda bedehus.

– Og så var jeg mye på bedehuset i Eresfjorden der mormor bodde. Så der var det juletefester med lakksko da, vettu. Jeg har virkelig kost meg på bedehus, jeg, smiler hun.



Tekst og foto:
Ragnhild Bakke
redaksjon@r-b.no

Vemod og lettelse

Ifølge Arvid Hagen, styreleder i bedehuset i de siste årene, var det vemodig da det var over, men samtidig en lettelse.

RAUMA: – Det var få som brukte det og ikke god nok økonomi til å holde det, med utgifter til renovasjon, strøm og dyr forsikringer den siste tida, forteller Hagen. Prekestolen og et stort veggmaleri av Hallvar Hatlen senior ble flyttet opp til grendahuset på Korsbakken. Det samme ble orgelet.

En annen gjenstand som er bevart er et sølvkors. Hagen forteller at det bedehuset under krigen var okkupert av tyskerne som brukte huset som bolig for krigsfanger.

– Det bodde noen polske fanger der i tre år. Da de dro hadde den ene hengt igjen et sølvkors, sammen med en lapp med en melding på morsmålet, forteller Hagen og legger til:

– Det var en som tok vare på lappen og skulle få den oversatt, men han flyttet og lappen forsvant dessverre da, før den ble oversatt.

Da bygda fikk ny skole med bedre plass, ble flere av arrangementene i stedet arrangert i en sal der.

Den nå nedlagte skolen er grendehus og arena for blant annet juletefester og basar.

I statuttene til bedehuset, som var bygget i 1909, sto det at ved salg skulle inntektene gå tilbake til bygda. Da huset ble solgt var valget dermed enkelt: Pengene gikk da til grendahuset.

▶▶▶ ER LEVENDE

– Bedehuset er vår åndelige heim, der vi vil være med og gi barna verdier og kunnskap, sier Runar Johansen fra Vestnes.



Juleforberedelser: Runar og Silje Johansen deltar aktivt på Vestnes bedehus. Her lager de julepynt sammen med barna.

– Vår åndelige h

VESTNES: Han ersonner av yrke, kona Silje er lærer i ungdomsskolen i Tresfjord. Sammen med barna Helene og Benjamin har de tatt turen til adventsmøtet på Vestnes bedehus denne vakre søndag formiddagen i desember. Snart skal det tredje lyset tennes, den store dagen nærmer seg.

Rundt 30 store og små er på plass når Geir Andresen ønsker velkommen. Han snakker om forventningene til det som skal skje og gleden han føler ved at det snart er jul, og om Jesus som ble født i en stall. Framme i rommet står julekrybba og adventslysene, som barna snart skal tenne. I salen sitter barn, foreldre og besteforeldre.

Fra Afrika. Midt i salen sitter en nykommer med nytestamentet i handa. Han heter Lansana Tarawallie og er fra Sierra Leone. Han kom til asylmottaket i Åsliå onsdag, etter å ha bodd tre måneder andre steder i Norge. Lansana tilhører den protestantiske menigheten i heimlandet. På bedehuset på Vestnes er det lagt til rette med tekster slik at han kan følge med på engelsk.

– Det er fint å komme hit til bedehuset og kjenne den gode følelsen det er å være sammen med andre. Men for meg blir det en spesiell og litt ensom jul, siden familien min er i Gambia, sier Lansana, som er lærer av yrke.

Kåre Sævareid, leder av Indremisjonen i Vestnes, forteller at det er flere fra asylmotta-

ket som kommer på møtene på bedehuset. Det synes han er veldig positivt. For selv om det er bra oppslutning om møtene på bedehuset, er dørene åpne for enda flere. Dette gjelder ikke minst ungdom, mener Silje Knardal Johansen.

Vær synlige. – Nylig kom det ut ei bok med tittelen «Vi gjemmer oss på bedehuset». Jeg vil ikke si at det er slik, men det er en klar utfordring til oss at vi må bli enda mer synlige, ikke minst i barne- og ungdomsarbeidet, sier Silje Knardal Johansen til Romsdals Budstikke.

Sammen med ektemannen Runar er hun travelt opptatt med å hjelpe ungene med å

lage julepynt. Lenker og korgjer av farget papir er like populært i 2010 som det var i 1895, da Vestnes indremisjon ble stiftet. Barna delta med liv og lyst både i tablået med Jesus i stallen og tenning av adventslys.

Akkurat der og da er jorda deilig, som de synger om i den kjente julesangen. Knut Magne Aas ved pianoet leder forsamlingen gjennom den ene kjente sangen etter den andre, barne- og ungdomsarbeider Audun Vestvik snakker om det glade budskapet.

I desember er det adventsmøte hver søndag i bedehuset på Vestnes, ellers i året er det søndagsmøter annenhver uke på de dagene de ikke er gudstjeneste i Vestnes kirke. Annenhver torsdag er det bibeltime for voksne,

▶▶▶ ER NEDLAGT

For ett år siden arrangerte Sølvi Heggem Lundin avskjedsfest for Veblungsnes bedehus. Da hadde det vært aktivitet siden 1860.

Slutt etter 150 år



Tok farvel: Organist og lokalhistoriker Sølvi Heggem Lundin minnes et Veblungsnes og et bedehus med yrende liv. Tidligere i år ble huset solgt til private og skal bygges om til boliger. Teppet på veggen var hun selv med på å lage på 50-tallet.

RAUMA: – Jeg hadde trodd det skulle bli litt festlig med mye synging, men det ble vel mest vemodig, forteller Lundin. Til stede var gjester som følte tilknytning til huset og mange av dem holdt minnetaler. Heggem Lundin har, siden hun flyttet hjem til «Næsa» i 2002, jobbet som organist i Grytten prestegjeld.

Da hun kom hjem til stedet som hadde et svært så levende lokalmiljø da hun flyttet derfra på 60-tallet, prøvde hun å blåse liv i huset. Blant annet ved å starte et barnekor som hadde noen av øvelsene der.

– Det var ideelt for vårt formål, barna stortrivdes her, sa hun i sin avskjedstale på festen.

Sang og musikk. – Det er så fin akustikk her, forklarer organisten mens vi står inne i storsalen. Det er høyt under taket og langvarig gjenklang når hun fortsetter:

– Sang og musikk har alltid stått sentralt i bedehusmiljøet, og et annet aspekt som kjennetegner bedehusmiljøet er frivilligheten. Det var en imponerende dugnadsånd og det ble bygget og drevet tusenvis av bedehus rundt om i landet på frivillig basis.

Spesiell prekestol. Bord og stoler står fortsatt utover golvet, og i enden av rommet troner prekestolen.

– Denne er det mange som har spurt etter. Den er nok ganske spesiell og trolig tegnet av arkitekten Bugge i Molde som også tegnet bygningen, forteller veblungsnesingen.

På den ene langveggen henger et stort maleri hun sjøl og medelever på folkeskolen på 50-tallet står bak. Den viser hyrdene, en «himmelsk hærs-kare» som synger, tre ridende vise menn, stallen med Jesusbarnet, Maria og Josef, Betlehemsstjerna, barn og voksne i gang rundt et juletre og en flokk på veg inn i Grytten kirke, som ligger bare et steinkast unna huset.

– Det som har vært særlig fint med dette huset, er beliggenheten i forhold til kirka, mener organisten.

Sovende bygder. I skapene på kjøkkenet står fortsatt kopper med påskriften Veblungsnes bedehus. På veggene henger bedehusbilder, blant annet to som ble reddet ut da det gamle bedehuset brant i 1940. Fram til det nye bygget sto oppreist i 1959 var det en bygning som ble brukt som midlertidig løsning.

– I 60-åra var det et levende miljø her, med to kolonialforretninger, en baker, post og skole. Man så bestandig folk ute. Nå blir alt nedprioritert i forhold til Åndalsnes, fastslår Heggem Lundin som mener det er et generelt samfunnsproblem at møteplasser legges ned på små steder og

gjør dem til sovebygder.

– Folk er mer isolerte nå. Eldre sitter hjemme og mange blir ensomme og deprimerte, fastslår hun og legger til det også er viktig for unge med samlingssteder i nærheten av der de bor, for tilhørigheten sin skyld.

Allsidig bruk. Bedehuset på Veblungsnes var i glansdagene arena for både juletreffester, basarer, søndagsskole og møtevirksomhet. På 80-tallet holdt Ving til i lokalene, mens pinsevenner leide det rosa huset på 90-tallet for sin møtevirksomhet.

I tillegg til barnekoret, arrangerte Heggem Lundin førjulsgløgg for psykisk utviklingshemmende og prøvde seg også med formiddagstreff for eldre.

– Dette var et hus som kunne brukes til alt, det er bare kreativiteten det står på, fastslår hun.

eim

for de unge er det både søndagsskole, ving og superving.

Men i disse dager er det én ting alle er opptatt av: Det som skal skje om to dager og feiringen av Jesu fødsel.

Tekst og foto:
Olav Skjægstad
olav.skjægstad@r-b.no



Tekst og foto:
Ragnhild Bakke
redaksjon@r-b.no

